

ζέτ Φρεσάρ κι' ότι είχε παρασύρει εκείνο το βράδυ ως το δάσος τόν φίλο της και τόν είχε σκοτώσει, γιατί κάλαβε ότι είχε πάρει να τόν αγαπά. "Έπειτα είχε σκοπό ν' αυτοκτονήσει κι' εκείνη. Μά δεν πρόφτασε, γιατί έπεσε στα χέρια μας.

Η Ζωρζέτ Φρεσάρ κλείσθηκε λοιπόν στη φυλακή, μέχρι της ημέρας της δίκης της. Αλλά η άτυχη έρωτευμένη είχε πάρει πειά την απόφαση της : "Ήθελε να πεθάνη. Γι' αυτό δεν δεχόταν καμιά τροφή κι' έζυγαινε από το πρωί μέχρι το βράδυ. Κι' ύστερ' από μιά εβδομάδα τήν βρήκαν νεκρή μέσα στο κελλί της. Είχε στραγγαλισθή μόνη της με τήν λουρίδα πανιού, πού είχε κόψει από τόν σεντόνι του κρεβάτιου της :

Μά ή έρωτικές τραγωδίες είνε άπειρες στην κοσμοπόλι. Η άμορφες Παρισινές μορφούν να παίξουν με τόν έρωτα, άλλ' όταν αγαπήσουν γίνονται πραγματικές σκλάβες. Όριστε άκόμη μιά τέτοια ιστορία, πού μου συνέβη στις άρχές του Σεπτεμβρίου. Τό θύμα της είνε μιά πλούσια κυρία της άριστοκρατίας, ή όποια για να δώσει ένα τέλος στον άτυχο έρωτά της, έπεσε ένα βράδυ στον Σηκονάνα και πνίγηκε. "Όνομαζόταν "Άλις ντε Λεμπερτόν κι' ήταν χόρα ενός πλούσιου έμπορου της κομποπόλεως. Στην άρχή του καλοκαιριού ή άμορφη κυρία είχε κάνει τή γνωριμία ενός νέου, ό όποιος, θαμνωμένος από τή πλούτη της και τήν άμορφιά της, είχε αισθανθή για κείνη ένα έφημερο άσθημα. "Η κ. Άλις ντε Λεμπερτόν όμως τόν είχε αγαπήσει άληθινά κι' όταν έκεινος, στις άρχές του φθινοπώρου, τήν έγκατέλειψε, γιατί τήν είχε βαρεθή, ή πλούσια χόρα, άπογοιευμένη, θέλησε να δώσει ένα τέλος στη ζωή της. Δεν ήθελε ωστόσο ν' ανακαλυφθή ότι είχε αυτοκτονήσει. Γι' αυτό τό βράδυ πού έπεσε στό Σηκονάνα διαorganώσασε μιά ειθιμη γιορτή στο μεγάλο της και κατά τή μεσάνυχτα ελτε ότι ήταν ζυλασμένη κι' ότι ήθελε να κάνει μόνη ένα περιπάτο. Κανείς βέβαια δεν φανταζόταν ότι επρόκειτο ν' αυτοκτονήσει. "Όλοι τους σκέφτηκαν ότι ήταν κι' αυτό μιά από τής πολλές ιδιοτροπίες της και τήν άφησαν να φύγη. "Η κ. Άλις ντε Λεμπερτόν λοιπόν, με τό θάνατο στην καρδιά, πήδησε από τήν πρώτη γέφυρα του Σηκονάνα πού συνάντησε, μέσα στα νερά του. Για κακή τύχη της όμως τήν είδε ένας άστυφύλακας και προσπάθησε να τήν σώσει. Μά δεν τό κατόρθωσε. "Ετσι μαθεύτηκε ή αυτοκτονία της κι' ή άριστοκρατία του Παρισιού μίλοσε πολλές μέρες για τό τραγικό τέλος της "Άλις ντε Λεμπερτόν, πού είχε αυτοκτονήσει από έρωτα, σαν τις ασθηματικές μοδιστρούλες...

—Καθώς βλέπεις, μου ελεπε ό άστυνομικός Γκισάρ, τελειώνοντας τήν αφήγησή του, τό φθινόπωρο με τις μεταλλοχλικές βραδείες του είνε ή χειρότερη εποχή για τις άπογοιευμένες από τόν έρωτα. Τις κάνει να μαραινούνται και να πεθαίνουν, όπως τά κίτρινα φύλλα τών δένδρων, πού τά σκοπρίζε δω κι' εκεί ό άνεμος...

ANTRE SAPHANTIE

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

Κάποτε ό διάσημος ήθοποιος Γκώ, τής Γαλλικής Κομωδίας, υποδιδόταν τό ρόλο ενός γέροου συμβολαιογράφου σ' ένα δράμα του Σαρλιάν. "Ο συμβολαιογράφος έβγαυνε στη σκηνή μόνο στην πρώτη και στην τρίτη πράξι. "Όταν λοιπόν τελείωσε ή πρώτη πράξις, ό Γκώ κατάκοτος έβγαλε τήν περούκα του και τά γένεια του και άποκοιμήθηκε σε μιά πολυθρόνα τών παρασκηνίων. "Ετσι πέρασε άρετική ώρα. Κι' έξωτσα ό Γκώ άκουσε μέσα στον ύπνο του να του φωνάζουν :

—Κύριε Γκώ... Κύριε Γκώ, είνε ή σειρά σας !...

"Ο Γκώ έτριψε τά μάτια του, τινάχθηκε από τήν πολυθρόνα του και άφωτισε στη σκηνή, χωρίς να φορέση τήν περούκα και τήν γενειάδα του. Πίσω του έτρεξαν να τόν προλάβουν οι συνάδελφοί του Πρεβόστ, Προσάμ κι' ή Μαντιγιέν, μά δεν κατόρθωσαν να τόν πληροορηήσουν για τό πάθημά του, παρά όταν ήταν πειά πολύ άργά : "Όταν δηλ ή πλατεία είχε προσηλωμένα τά κατάληκτα βλέμματα της πάνω στον συμβολαιογράφο, ό όποιος είχε γίνει άζωφανα κατά 20 χρόνια νεότερος.

"Ο Γκώ, άφου έμεινε σιωπηλός κι' άκίνητος για μιά στιγμή, ελεπε με τή μεγαλύτερη άπάθεια στην ήθοποιά, ή όποια έπαιζε ρόλο πελάτιδος του συμβολαιογράφου :

—"Α !... Μήπως δεν έχετε έμπιστοσύνη σε μένα ;... Με βρίσκετε πούλ νέον ;... Θέλετε καλύτερα τόν πατέρα μου ; Πάω να τόν φωνάξω.

Κι' έξαφανίστηκε από τή σκηνή, για να ξαναγυρίσει με τήν περούκα και τά γένεια του. Τότε προχώρησε σοβαρός πρως τήν πελάτιδά του και τής ελεπε :

—"Ο γνώς μου με είδοποιήσε ότι θέλετε να με δίητε, κυρία. Είμαι ό γέρο - συμβολαιογράφος !...

Και ή παράστασις συνεχίστηκε χωρίς άλλο έπεισόδιο.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪ'ΝΕ

Νύχτα μου κλεί τά μάτια μου
τό στόμα μου μολύθι
Κρύο μυαλό, κρύα καρδιά,
μνήμα βαθύ τά πνίγει.

Δέν ήμπαρώ' άπ' τήν καρδιά
τό αίμα θα μου τρέξει,
"Εκεί πού τήν επληρώσες
με μιά πικρή σου λέξι.

Πόσον καιρό κοιμήθηκα,
ό νοός μου δεν τό ξέρει.
Ξυπνώ, κι' άκούω να χτυπά
στό μνήμα μου ένα χέρι.

"Εγώ σιγά τό χέρι μου
θα βάλω στην καρδιά σου,
και θα σταθή τό αίμα της
και θαύρης τήν ύγεία σου.

"Εύπνα άγάπη μου ! άκούεις;
Δεύτερη παρουσία !
Ξυπνήσαν όλοι οι νεκροί
και πάνε συνοδεία.

Δέν ήμπαρώ'... είν' αίματα
κι' ή κεφαλή μου όλη.
Θυμάσαι ; όταν σ' έχασα,
τήν πέρασα με βόλι.

Δέν ήμπαρώ να σηκωθώ,
έμει στραβός στον "Αδη !
Τά δάκρυα έχυσαν βαρύ
στό μάτια μου σκοτάδι.

"Θά βάλω τά μαλλιά μου έγώ
εις τήν πληγή σου επάνω.
Τά δάκρυα έχυσαν στό αίμα σου.
"Ελα, και θα σε γιάνω !"

"Ενα φιλι μου τό βαρύ
σκοτάδι σου θα πάρη.
Σήκω να ιδής του ουρανού
τή δόξα και τή χάρη.

Παρακαλούσε κι' έλεγε...
Είπα κι' έγώ : "Ας γένη !
Δοκίμασε να σηκωθώ,
να πάω στην έρωμένη.

Νά... και μ' άνοίγουν ή πλη-
(γές,

ματώνει ή καρδιά μου.

Και τό κεφάλι μου... κι' έγώ
Ξυπνώ στην κάμαρά μου.

II

Είδα τήν έρωμένη μου στον ύπνο,
χλωμή, από τή λύπη μαραμμένη.
Γυρμένη κάτω... αού, πού σαν λουλουδι
ήτανε μιά φορά λουλουδισμένη.

"Ενα παιδι κρατούσε στην άγκάλη,
κι' έν' άλλο τό τραβούσε από τό χέρι.
Λέει τό μάτι κι' ή περπατοιά της
τί λύπη... και τί πείνα υποφέρει.

"Από τήν αγορά σιγά περνούσε
βγαίνεις μπροστά μου ή φτωχή κοπέλλα,
τά μάτια της σηκώνει, με κυτάξεις.
Πάγω κοντά της και τής λέγω : "Ελα...

"Ελα στό σπίτι μου μαζύ να πάμε.
Είσ' άρρωστη, χλωμή και πεινασμένη.
"Εγώ με τή δουλειά μου θα σε θρέψω,
έγώ θα σε ποτίσω, δικασμένη.

"Εγώ και τά παιδιά σου θα φροντίσω,
έγώ θα τά κυτάξω, τά καυμένα.
Μά πρως' άπ' όλα, πού πολύ άπ' όλα,
σένα, φτωχή, δυστυχισμένη, σένα.

Δέ θα σου πώ ποτέ, πώς τήν καρδιά μου
ό έρωτάς σου μου τήν είχε κάψει...
Κι' άν έλθει μαύρη ώρα να πεθάνη,
τό μάτι μου στό μνήμα σου θα κλάψη.

III

Γιατί τή νύχτα στό περβόλι βγαίνεις,
και τά λουλούδια όλα τά τρελαίνεις ;
Κοκκίνισε τό ρόδο από ντροπή,
τό άκακο γούλι τρώμαξε κι' εκείνο,
κιτρίνισε σαν τό κερύ τό κρίνο,
τάχασε και δεν ξέρει τί να πη.

Φεγγάρι έχεις δίκην, έγώ φταίω.
Μά τά λουλούδια πάλι — στό τό λέω,
παραπολύ γινήκαν ντροπαλά.
Πού νάξερσ πάς μ' άκουαν έμένα,
όταν μιλούσα λόγια έρωτευμένα
με τ' άστρα εις τόν ουρανό ψηλά ;